

ნან. ნ. მაღალაშვილის

მაიაკოვსკის, ვანის, ზესტაფონისა და ხარაგაულის რაიონებში გავრცელდა ხელოვნური, ფალსიფიცირებული ღვინის დამზადება, რომელსაც ძირითადად მოსპეკულანტო (ვინც კოლმეურნეობაში შრომას გაურბის) ელემენტები ეწევიან. არის შემთხვევები, როცა ხელოვნურ ღვინოს კოლმეურნეებაც ამზადებენ, რის წინააღმდეგაც ადგილობრივი რაიონული ორგანოები ხსტად იბრძვიან.

— ჩვენს მოსავალს მაინცდამაინც კარგი პირი არ უჩანს, ჩემო არქიპო, მაგრამ თუ დავტრიალდებით და შაქარს ვიშოვით, კაი ძალ ღვინოს დავაყენებთ.

— ღვინოს კი დავაყენებთ, მანამდე ჩვენ თუ დავაყენეს.

№ 18 თბილისი სემბლეზი 1958

გამოცემის XXXVI წილი ზანი 2 მან.

კინო

სტუდენტობის დროს გადაწყვიტე სპორტსმენი გამოვსულიყავი და რჩევისათვის ფიზკულტურის კათედრის მასწავლებელს მივმართე.

—პატივცემულო დავით, სპორტსმენობა მინდა და რომელ სახეში ვიარო?

—კრივზე იარე და სულ სახეში იქნებაო, —მიპასუხა მან.

დავიწყე კრივზე სიარული. დავითი მართალი აღმოჩნდა. და ერთხელ, როდესაც რინგზე გულამა აპლაკულს, თავს მსაჯი წამომადგა, 9-მდე დაითვალა, ხოლო მერე ხელი ჩაიჭნია. მეც ჩავეიჭნე ხელი და მხოლოდ და მხოლოდ გულშემატკივრის როლით განვსაზღვრე ჩემი მოვალეობა სპორტში. და რადგან ერთდროულად ყველა სპორტული ღონისძიების გულშემატკივრობა არც გეოგრაფიულად, არც ასტრონომიულად არ ჩაეტია ჩემს შესაძლებლობებში, არჩევანი ფეხბურთზე შევაჩერე. ვისწავლე ოთხი თითით სტვენა, გინება, ფურთხება, ჩხუბი, მზესუმზირის ჭამა, უცხო ხალხის კალთაში ჩაჯენა, სკამის კიდებზე ჯდომა, გაზეთის ქუდის გაკეთება, მსაჯის სხვადასხვა ცხოველებთან შედარება და მთელი ჩემი გულშემატკივრული ტემპერამენტით თბილისის სტადიონის მეორე იარუსზე, იუენი ლევის რომ ეძახიან, დავმკვიდრდი კისერწაგრძელებული.

რომელს არ გსმენიათ სულის დამდაგველი და გულის გამხლეჩი ფეხბურთის მარში:

ტამ-ტა-რა-რა-რა-რა-რა-რამ-ტა - რა-რა...

ტააამ, ტაამ...

ეს არის ნამდვილი ჰიპერტონია!

ამის შემდეგ იწყება: პენალტი—შიზოფრენია; აცილებული ბურთი—დამუნჯება; ოვსაიტი—ისტერია; კორნერი—ნევრასტენია; მოგება—ხროტინი; ჯარიმა—კლემენტინა (მეზობელს რომ პაპიროსს მოპარავ); წაგება—დამბლა; და კიდევ წაგება—ბნედა; აქედან დასკვნა: რამდენი ავადმყოფობით ვარ შეპყრობილი მე და როგორ მიდგას სული, როგორც თბილისის დინამოს გულშემატკივარს.

მას შემდეგ, რაც ფეხბურთის გულშემატკივარი გავხდი, ჩემთვის რადიოს ერთადერთი დანიშნულება აქვს: ზუსტად ვადმოსცეს თბილისელთა მიერ მოსკოვში წაგებული თამაშების ანგარიში.

პირადად მე აღტაცებული ვარ ისეთი ფეხბურთელით, რომელიც სურვილს ალგიძრავთ წამოხტეთ სკამიდან, გავარდეთ მოედანზე, პანლურის კვრით გამოავლოთ იგი და მის მაგივრად ითამაშოთ. ამ მხრივ თბილისის ფეხბურთელების უმრავლესობა თავიდან ბოლომდე აკმაყოფილებს ჩემს სპორტულ ფინს. ამის შემდეგ გულშემატკივარს გაორკეცებული სიამოვნებით შეუძლია წაიკითხოს სპორტულ გაზეთებში სტატიები შემდეგი სათაურებით: „სასარგებლო წაგება“, „მოგებული თამაში და წაგებული მატჩი“, „როდესაც დირიჟორობს შუამარბი“, „სოლისტი თავდამსხმელი“, „კომპოზიტორი მეკარე“, „ტემპერამენტი თამაშის დენთია“, „დაცვა თამაშის საფანტია“, „გარემარბი თამაშის ტყვიანა“, „ინსაიტი ბომბარდირია“... და ასე შემდეგ.

თავისი განვითარების პროცესში თბილისის დინამომ არა ერთხელ ისეთ დიდებასა და ტრიუმფს მიაღწია, რომ თანამედროვე მწვრთნელების წინაშე მთელი სერიოზულობით დაისვა ბუნებრივი საკითხი: რა უნდა გააკეთოს დღეისათვის მწვრთნელმა ისეთი, რომ „ა“ კლასში მოთამაშე გუნდი „ბ“ კლასში გადაიყვანოს?

უკანასკნელი წლების განმავლობაში მწვრთნელთა მიერ ჩატარებულ ღონისძიებათა დროს ანალიზის საფუძველზე თამამად შეიძლება შედგენილი იქნეს ამ საქმის ინსტრუქცია. იგი დაახლოებით ასეთი იქნება:

გუნდის წვრთნა მოთამაშეთათვის ბურთის გაცნობით უნდა დავიწყოთ.

1. რა არის ბურთი?

ბურთი მრგვალია და იბერება.

2. როგორი უნდა იყოს მეკარე?

ჩვეულებრივი გუნდის მეკარისაგან განსხვავებით, ამ მეკარეს ევალება ბურთის გაშვების შემდეგ ადგეს კრჭლობით და გამოეკიდოს მცველს ვასალახავად, შემდეგ ბადიდან გამოთრეული ბურთი ძლიერი დარტყმით გაგზავნოს მოედნის ცენტრში.

3. როგორ უნდა იქნეს გაშვებული ბურთი?

მეკარე გამორბის წინ, ყვირის „ჩემია!“ დამცველი ღუნჯეს თავს, მეკარე არ იძვრის ადგილიდან და ბურთი ბადეშია.

4. როგორ უნდა იქნეს გატანილი ბურთი საკუთარ კარში?

დამცველმა უნდა მოატყუოს სამი მოთამაშე მაინც, წინ გამოსულ თავის მეკარეს გაუკეთოს „ფინტი“ და დაურტყას შორეულ კუთხეში „ცუცურმა“ ბურთი, მერე შემოირტყას თავში ხელი და იქვე ჩაჯდეს.

5. როგორ უნდა ააცილო ბურთი მოწინააღმდეგის კარს?

ამის გაკეთება ერთი მეტრის მანძილიდან პირისპირ დარჩენილ მეკარესთან ძალიან ძნელია. საჭიროა დაარტყა ბურთს „ნასოკი“, გააკეთო ეგრეთ წოდებული „სეჩკა“ და შეიძლება იხსნა მოწინააღმდეგის კარი აშკარა გოლისაგან. თუ ეს მოახერხეთ, არ დაგავიწყდეთ გადაფურთხება.

6. როგორ უნდა გაკეთდეს „რივოკი“ „რივოკის“ დროს მოთამაშე ცენტრიდან უნდა გავარდეს ბურთით და პირითხაზს იქით გადავარდეს უბურთოდ (მოძრაობა სწორხაზოვანი უნდა იყოს).

7. როგორ უნდა მოხდეს მოკლე გადაცემა?

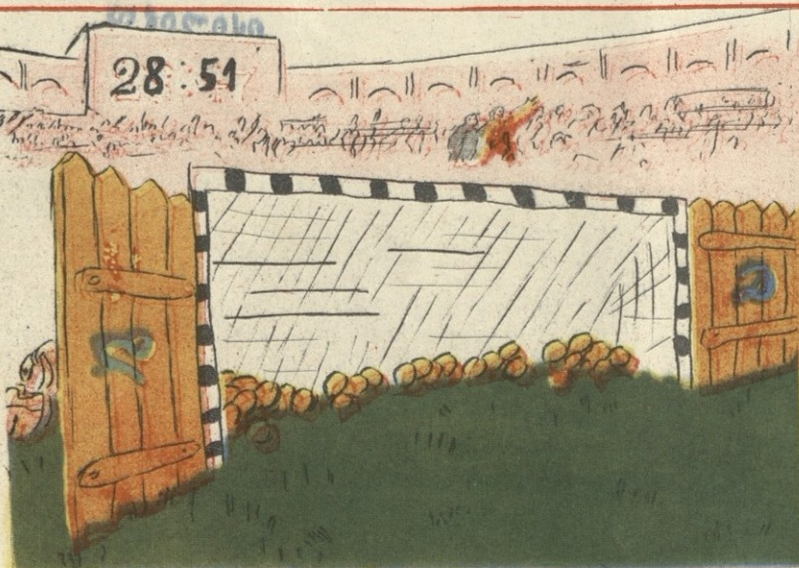
ბურთი იქვე უნდა გადასცე მოწინააღმდეგეს, გრძელი გადაცემის დროს კი — ცოტა შორს უნდა გადააწოდო.

8. „აღნოკასანიე“.

„აღნოკასანიე“ ანუ ერთი შეხება, ამ ფეხბურთში არ არსებობს. არსებობს „ნეკასანიე“ ანუ სულ რომ არ შეეხები ბურთს და ისე ირბენ.

9. რა ევალება მწვრთნელს? მწვრთნელს საერთოდ არაფერი არ ევალება. თამაშის დროს უნდა იჯდეს ამოსასვლელთან, თამაშის შემდეგ უნდა ადგეს, წავიდეს და ჯამაგირი აიღოს.

თბილისის დინამოს ფეხბურთელებს ეს ინსტრუქცია ზედმიწევნით აქვთ დამუშავებული. მწვრთნელის მეცადინეობითა და მსაჯთა ერთსულოვანი მხარდაჭერით ჩვენი გუნდი მალე მიაღწევს სანუკვარ ოცნებას და გახარებული გულშემატკივრები მალე ვნახავთ მათ „ბ“ კლასის გუნდებს შორის მონაგარდეს.

ნახ. გ. ფირცხალავახი — კაცო, ჩვენს ფეხბურთელებს ხანდახან კარია არა აქვთ, ამ კარს ხუთ ღიად რომ ტოვებენ?

ჯანსაღი

უნდა გენახათ როგორი ყრია-მულითა და სიმღერა-ყიყინით შეხვდა ხალხი კოლმეურნეობის კანტორის ეზოში ჩახრახით შემობრძანებულ ახალ ნაყიდ ტრაქტორებს.

— ეს ოთხი და სხვა ათასი!
— ბიჭო, ვახტანგ, რა ნაზი ხმა ჰქონია ამ შენს ტრაქტორს, რა სასიამოვნოდ ბუბუნებს!
— კოლექტივიდან რომ გაიქეცი და ემბრესში შეხვედი, რა გეგონა, შვილსა, უკან ველარ მოგიყვანდით?

ტრაქტორისტი ვახტანგი დუმდა. მას თავისი დარდი აწუხებდა. საქმე იმაში იყო, რომ ამ რამდენიმე ხნის წინათ, როგორც წელიდან გაკვრით მოგახსენეთ, ქალაქიდან ემბრესის დირექტორის ქალიშვილი ჩამობრძანდა და მამის სახლში ჯერ ფეხიც არ დაეფეცა, რომ პირდაპირ ტრაქტორისტი ვახტანგის გულში დაბინავდა.

ამ დღიდან ვახტანგი ისე გამოიკვალა, იმდენად ებრძოდა მანქანის გამთხუბუნელ თვისებებს, რომ ტრაქტორზე კინაღამ პირსაბანი დაკიდა.

ამაგს ფუჭად არ ჩაუვლია. მალე ქეთოს ყურადღება მიიქცია. სალამო ხანს ისიც განსაკუთრებულად გამოწყობილი გამოდიოდა ბინიდან და მამასთან გასაღები, ან შინ დარჩენილ-დავიწყებული სხვა რაიმე ნივთი მოჰქონდა. ვახტანგი რომ ქეთოსაც მოსწონდა, ტრაქტორისტი საბოლოოდ მაშინ დარწმუნდა, როცა მისმა სიხარულმა დილით ადრე ადგომაც დაიწყო და დღეში ორჯერ ეცხადებოდა.

სწორედ ამ დროს მანქანა-ტრაქტორთა სადგურმა გაუქმება დაიწყო და როცა კოლმეურნეობის მიერ შესყიდული ტრაქტორები კანტორის ეზოში შემობრძანდნენ, ვახტანგს ქეთოს „ჰო“ მხოლოდ ნაკით გვირა.

ნამდვილად დაღონდა ვახტანგი. ხუმრობა ხომ არაა, ქეთოს ნახვის საშუალება მოესპო! უმიზეზოდ ჩასვლა მანქანა-ტრაქტორთა ყოფილ სადგურში ეჭვს გამოიწვევდა. არადა, რალაც უნდა მოეფიქრებინა.

ერთი სიტყვით, ვახტანგის ტრაქტორმა მესამე დღესვე დაკარგა რალაც მეტად საჭირო ჭანჭიკი და ჩვენი ტრაქტორისტი ყოფილ სადგურისაკენ, ამჟამად კი სახელოსნოსაკენ გაუდგა გზას თავისი მანქანის დეტალის შესაძენად.

ქეთო სიზმარნახულივით იდგა სახელოსნოს ეზოს კართან და გზას გაჰყურებდა.

შეხვედნენ ერთმანეთს, ორივენი გაწითლდნენ, გაიციინეს და მეტი

ნახ. ი. ქოქიაშვილისა

— ამ მუხის ნაცვლად აქ კაი მუხა-ნესვი მომივა...

ნახ. გ. ფირცხალავასი

— ბოლოს და ბოლოს მოწყავს ცოლი... აზრზე ხარ, რამდენი გოგო გაუხედურდება?
— მხოლოდ ერთი!

არაფერი, რადგან ქეთოს მამას შინ უკვე აღარაფერი დავიწყებოდა.

მეშვიდეთ რომ დაკარგა ვახტანგმა მეტად საჭირო ჭანჭიკი და მერვედ მითხოვრიკდა თავისი რკინის ხარით სახელოსნოში, ყველაფერს მიმხვდარმა მანქანა-ტრაქტორთა სადგურის ნადირექტორალმა ველარ მოითმინა:

— ახლა შენ ხომ არ გაკლია რამე ნაწილი?
ვახტანგმა ღიმილითა და გულისკანკალით მიუგო:
— დაკლებს თუა, მე მაკლია, თორემ ტრაქტორი რა ყოფილა.
— მაინც რა ნაწილი გაკლია?
— ნაწილი კი არა, მთელი მეორე ნახევარი მაკლია.
— მერე, შე კაი კაცო, ყველაფრის ვალდებული მე ვარ?
— რა ვქნათ, ბედმა ასე მოიტანა...

შეშინებული ვაჟაკის აკანკალებულმა ხმამ სასიამორო ოდნავ გააცინა, ქეთოს წინაღამის ძილში ნაბოდვარიც გაახსენდა— „ვახტანგ,

სად ეხვალ, ჩემთან მოდი, ვერ გაგიშვებო“, და სასიძოს სიყვარულით ჩამოაფხატა ქუდი.

* * *

წუხელის ქორწილში გახლდით. ვახტანგ-ნეფემ სამადლობელი რომ შესვა, სხვათა შორის თქვა:

— გოგო ხომ წავართვი და წავართვი ჩემ სიმამრსა, დამატებით კი ტრაქტორის იმდენი სათადარიგო ნაწილი დავტყუე, ხუთ წელიწადს მეყოფა.

8. ივანიშვილი

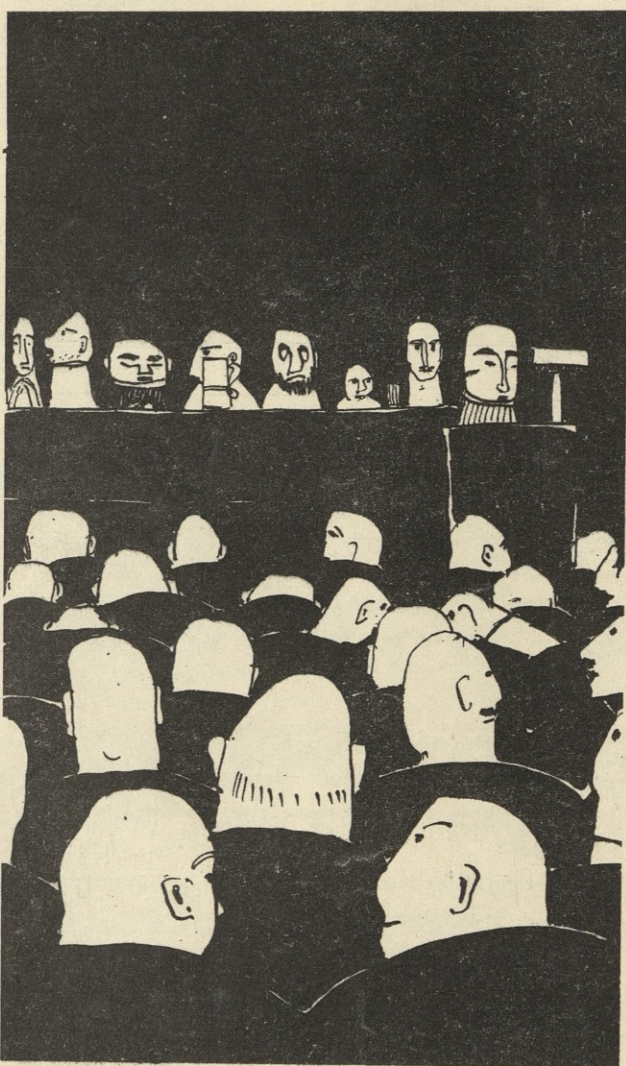

გადაუბრუნდა, საწყალი, სანამ ტყიბულში ჩავა, ვინ იცის როგორ დაიტანჯება, მაგრამ ვერაფერს მოგეხმარებოდა. აქ მაგისი ანკეტა არა გვაქვს. (ახლა ზოგიერთი მეტიჩარა იტყვის—ეს არ მოხდებოდა, აზვიადებო. როცა თქვენ თვითონ დაგემართებათ მსგავსი რამ, მაშინ ხომ დამიჯერებთ).

რაიონიდან ჩამოსულეობა, ფრთხილად იყავით, დედაქალაქში ავად არ გახდეთ, თორემ არც ერთ პოლიკლინიკაში გასინჯვითაც არ გავსინჯავენ. თუმცა ამბობენ თბილისში ერთი ცენტრალური პოლიკლინიკაა, სადაც რაიონებიდან ჩამოსულეობსაც იღებენო, მაგრამ ნუ გაიფუჭებთ ჯანმრთელობას იმ საავადმყოფოს ძებნაში.

ესეც არაფერი. ერთი ექიმი, ეს უკვე სხვა რაიონში, ისეთმა ავადმყოფმა გამოიწერა. რომლის მისამართიც და ანკეტაც პოლიკლინიკაში დევს, მაგრამ ავადმყოფი მსახურობს. ადგილზე მისულმა ექიმმა ავადმყოფს ასე მიმართა: „ქალო, შენ არაფერი არ გტკივა, ალბათ სიარული გეზარება და მიტომ წეხარ“ (შენი ზრდილობისა და აღზრდელების კირიმი, — აღმოხდება მკითხველს). «ავად რომ არ იყოს, რა დააწვენდა, ავადმყოფი შეილის პატრონია». — ჩაურთო მეზობელმა. „ვო, ვო, ხომ ვითხარით, შეილის შოვლა ნდომებია და ალბათ იმიტომ ჩაწვა, რომ მე მოვსულიყავი, ბიულეტენი მიმეცა და სახლში დარჩენილიყო“, — დასვა დიაგნოზის მაგიერ პროგნოზი დაკვირვებულმა ექიმმა. ამის შემდეგ ვის უნდა მოეთხოვოს პასუხი?

ნახ. რ. სტურუასი

თმის ამომყვანი ექსპერიმენტული კვლევითი ინსტიტუტის სამეცნიერო დიდი საბჭოს სხდომა.

საქართველო ქიხეცვით

იყო პოეტი ერთი, კარგ ლექსებსა თხზავდა. იფიქრა, იფიქრა, ლექსებს თავი ანუშა და პიესების წერას მიჰყარა ხელი, საბოლოო ნიათ. ხელი პოეტატა.

შრბრთ უთქვამთ—სარაზი საზაზთას რაღ დაიწყებს, კრედი პრთი გამთუვათ.

კაცი ერთი ცრამზაიდან ჩამოსასცთობად განმზადა. იქვე მკათმა მილიციულმა თვალის ჰიდა, მაგრამ გამათრთხილული ნაშანი არ მისცა. როცა ის კაცი უკვე ჩამთცა, მილიციული გამოცხადა და დააჯარიმა.

თავი 26 კოლხეთის იმართ, რთმ...

...რომ ბრიუსელში, მსოფლიო გამოვენაზე, ერთ-ერთ პავილიონში დემონსტრირებულია საოცარი მანქანა, რომელიც ათ ენაზე სცემს პასუხს ყველა შეკითხვაზე და მსოფლიოში დღემდე მომხდარ ყველა ისტორიულ მოვლენას ათარბებს.

ყურნალ «ნიანგის» რედაქციამ შეკმნა მსგავსი მანქანა და დაუსვა მას შემდეგი კითხვები:

1. რა იქნა პაპიროსი «ყაზბეგი» და «კურორტნი»?
2. ფასები, რომელიც ნაყინის ეტიკეტზეა აღნიშნული, შეეფერება სინამდვილეს თუ არა?
3. რამდენი ბუზია რესტორან «თბილისში» და რამდენჯერ შეიძლება ერთ მაგიდაზე ერთი და იმავე სუფრის გადატრიალება-გადმოტრიალება?
4. რამდენ წყვილს შეუძლია ერთად ისაუბროს ორი ნომრით მომუშავე ტე-

ლეფონზე (ორით რომ იწყება, მაგალითად, 2-13-29) და საერთოდ შეიძლება თუ არა ამ ტელეფონით ლაპარაკი?

5. რატომ ეშინია ადამიანს რუსთაველის პროსპექტზე ქალიშვილთან ერთად გავლა?

6. თუ შეიძლება ტაქსის მძღოლმა წაგიყვანოთ იქ, სადაც თქვენ გპირდებით?

აღნიშნული მანქანა ჯიუტად დუმს და ყველა შეკითხვაზე მხოლოდ მხრებს იჩიჩავს. დაკვირვება გრძელდება.

...რომ მელიქიშვილის ქუჩის ბოლოში მრგვალი სახლის ზედა ფანჯრებთან დაიდგა რადიო, რომელიც დიდ მომსახურებას უწევს ადგილობრივ მუშა-მოსამსახურებს, კერძოდ დილის ექვსის-ნახევრიდან მაღვიძარას გარეშე აღვი-

ძებს მოსახლეობას, მათ განსაკუთრებით მოსწონთ დილის გამამხნეველი ვარჯიში და დაჭინებით მოითხოვენ არ გამოართონ რადიო ღამის პირველ საათამდე.

... რომ იმისათვის, რათა თბილისის ქუჩებში იყოს სისუფთავე, საჭიროა ყოველ კვადრატულ მეტრზე დაიდგას ხუთი ურნა, წარწერით «არ ააცილოთ».

... რომ კოქტეილ-ბარში ერთი ჭიქა კოქტეილი იყიდება რვა მანეთად, რომლის მოცულობის ნახევარზე მეტი დაკავებული აქვს ყინულსა და ქლიავს.

... რომ რესტორან «რუსთაველი» პაპიროსის მოწვევა აკრძალულია (წარმოიდგინეთ, სანამ ამასაც აკრძალავდნენ, ჰამასმა შეიძლება).

ტროლეიბუსიდან ჩამოსულ სიმონს ბუზებივით დაეხვია ხალხი. ზედმეტი ბილეთი ხომ არ გექნებათო, კითხულობდნენ.

— არა, არა, — ხელები გაასავსავა სიმონმა, მერე მაგრად ჩაბლუჯა ფეხბურთის ბილეთი და სტადიონისაკენ გაემართა. უეცრად, ადგილზევე გახევდა; უბილეთო ხალხის ჯგუფში მან შენიშნა თავისი დირექტორი ვალერიანი.

სიმონმა მყისვე დამალა ბილეთი და შეეცადა თვითონაც ხალხში მიმალულიყო. თავი უკვე სამშვიდობოს ეგონა გასული, როცა ნაცნობი ხმა მოესმა:

— სიმონ!

შეაყრყოლა. თავი მოიკატუნა, ვითომ და ვერაფერი გაიგო, მაგრამ იმავე წუთს ძახილი უფრო მკაფიოდ განმეორდა, რალას იზამდა, მობრუნდა და ვაჟკაცურად შეეგება საფრთხეს.

— გამარჯობა სიმონ! — მიესალმა ვალერიანი, — ზედმეტი ბილეთი ხომ არ გაქვს შემთხვევით?

— რას ბრძანებთ, ზედმეტი კი არა, ჩემთვისაც ვერ მიშოვია, ახლა დავეძებ, იქნებ წავაწყდე სადმე.

— ძალიან კარგი, — წარმოთქვა ვალერიანმა. — ორნი უკეთესად ვიშოვით... დირექტორი ციბრუტივით დატრიალდა, იქით ეცა, აქეთ ეცა, სიმონი კი უხალისოდ დასდევდა უკან და თავბედს იწყევლიდა.

«არა, რალა მაინცდამაინც მე შემომეფეთა ეგ ოჯახტორი! ღმერთი რომ გაუწყრეს და გადამყიდველისაგან შეიძინოს ბილეთები, რალა მეშველება, ფულიც არ მაქვს ჯიბეზე. ან კი, რა ძალა შედგა, თავიდანვე დამეთმო ბილეთი, იქნებ არც კი აედო».

კარგა ხანს ტკეპნეს ქუჩა, მაგრამ ბილეთის ნასახიც კი არსად ჩანდა. ხალხი დაძაბული, სერიოზული სახეებით მიიჩქაროდა სტადიონისაკენ და თან მიჰქონდათ სიმონის გულიც.

«ახლა გუნდები უკვე გამოდიან მოედანზე, — ვარაუდობდა იგი. — ჯერ საზეიმო ცერემონიალი მოეწყობა, მერე მოთელვაზე გადავლენ... ნეტა რა შემადგენლობას გამოიყვანენ ჩვენები?..»

ქუჩა თანდათან დაცარიელდა და ირგვლივ მხოლოდ უბილეთოები-და დარჩნენ.

— ეჰ, ვატყობ აღარაფერი გამოვა, — ხელი ჩაიქნია ვალერიანმა. — მაგრამ არა უშავს, ტრანსლაციას მაინც მოვუსმინოთ რადიოთი, — დასძინა მან და ტაქსი გააჩერა. — აბა, ჩაჯექი!..

და სიმონი ჩაჯდა.

ბ. შარაშიძე

— წელს მდიდრულ საჩუქრებს ვერ მოგიტან, ჩემო ჰერტრუდა, — უთხრა დარცხვნილმა ფრიცმა მეუღლეს, — შენი სიცოცხლის სამუდამოდ უზრუნველსაყოფად ჩემი სიცოცხლე დავაზღვევე ასი ათას მარკად და მთელი თანხა ერთბაშად გადავიხადე.

— ო, რა კეთილი ხარ, ძვირფასო ფრიც! — შესძახა გულამომჯდარმა ცოლმა, — ახლა აღარ დაგჭირდება ავადმყოფობის ღროს ექიმებთან სიარული.

ცოლ-ქმარ მიუღერებთან მოხუცმა თეობალდმა ათი წელი იცხოვრა. მის ყოველ დანახვაზე სული ყელში ებჯინებოდათ, მაგრამ მაინც სტუმართმოყვარულად ხვდებოდნენ. საქმე კინალამ გაყრამდე მივიდა, მაგრამ ღმერთმა მოხელათ და, როგორც იქნა, თეობალდი გარდაიცვალა. სასაფლაოდან დაბრუნებული ცოლი ქმარს მოეხვია და უთხრა: — ჩემო ძვირფასო, სწორედ რომ ღროზე გარდაიცვალა ეგ კურთხეული. მაგ ბიძაშენის გამო კინალამ გაგეყარე.

— როგორ თუ ბიძაჩემის გამო, განა ის ბიძაშენი არ იყო?!

ფსიქოლოგიის პროფესორს ლექციები უნდა წაეკითხა ტყუილის შესახებ.

— სანამ ლექციის კითხვას დავიწყებდეთ, — მიმართა მან აუდიტორიას, — გთხოვთ ხელი ასწიოთ და გამაგებინოთ ვინ წაიკითხა ჩემი წიგნი «ტყუილი XX საუკუნეში»?

ხელი ასწია თითქმის ყველა სტუდენტმა.

— ჩინებულია, — თქვა პროფესორმა, — დასაწყისისათვის ეს უეჭველად კარგია. ასეთი წიგნი მე ჯერ არ დამიწერია...

თარგმნა ო. ხუსცივთილა

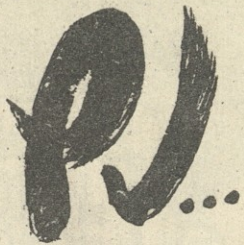

ნახ: ვ. ჭუმბურიძისა

— ხად მიდიხარ, ძმაო?

— გამყიდველებისადმი რწმენა დავკარგე და უგამყიდველო მაღაზიაში მივდივარ!

თურქენი იგყვით

ნახ. ზ. გოგოლაძისა

ეროვნული გამომცემლობა

ქარელის რაიონის სოფლები: დვანი, ტახტისძირი, დირბი, ბრეთი და სხვანი რაიონულ ცენტრთან სამანქანო გზით უფილან დაკავშირებულნი. მაგრამ ფრონისხეობელებს მაინც ფეხით უვლიათ. იქნება თქვათ, რას იზამთ. პატრიარქალური ცხოვრება უვარებიან და იარაღი, მაგრამ ამ გზაზე ხაშურის ავტობუსის მეშვეობით ერთხელ ქარელ-დვანის ავტობუსსაც კი გამოუვლია და. წარმომიდგენია თქვენი გაოცება. როცა გეტყვით, რომ ეს ამბავი ფრონისხეობელებს გახარებით და ეს სიხარულიც იმავე ავტობუსის მეორე გამოჩენამდე (რაც ერთი წლის შერე ერთ მშვენიერ დღეს მომხდარა) გაპოვლიათ.

ჰოდა, თურმე ნუ იტყვი, ფრონის ხეობაში ვინმეს ცხვირი თუ დააცემინა. „იცოცხლეს“ ნაცვლად ასე ეტყვიან: „ჩვენი ავტობუსის გამოჩენამდე არაფერი გეტყინოსო“.

ცუცხვათის, აწყურისა და შირშოვისქუჩელები. ლოტიკინის-გორელები და მათ ბედში მყოფი გარეუბნელები უმორჩილესად თხოვენ თბილისის წყალთა მეურნეობის სამმართველოს, რათა მან უურად იღოს წყურვილისაგან ხახვამშრალთა დაღადისი, მიბათის ამინდის ბიუროს და საქართველოს რადიოს მეშვეობით გამოაცხადოს რომელ ონკანს როდის ეწვევა სასმელი წყალი, რომ მთელი ოცდაათი საათი არ ვიყოთ ზედ მიღარაჯებულები.

იმასაც დასძინენ, რომ წყალთა მეურნეობის სამმართველოს წყალმა გული გაუწყალა და ამ აჯას შეისმენს თუ არა, სექცვით...
ვნახოთ: შა.ონკანი და შა წყალი.

სიღნაღელები იმდენად სტუმარმოყვარე ხალხი უფილან რამ სანტუმროც კი აუგიათ. მაგრამ სტუმარმოყვარეობაც არის

და სტუმარმოყვარეობაც. ის ამბავი, რომ მოქალაქე ოტიაშვილი განსაკუთრებული სტუმარმოყვარე უფილან, სათანადოდ გაუთვალისწინებიათ ადგილობრივ ორგანოებს და სანტუმროს გამგედ დაუნიშნავთ.

ოტიაშვილს, სტუმრების ნაკლებობა რომ თავიდან აეცილებინა, დაუდგენია:

სტუმარმა სტუმარი დაპატიჟოს და მე ორცე მეყვარებაო.

თუ რომელიმე სტუმარი გაბედავს და არ დაპატიჟებს იმდენ სტუმარს, რამდენიც ოთახში საწოლია, კეთილინების და იმ საწოლების ქირა თვითონ გადაიხადოს.

ჰოდა, თუ გინდა სიღნაღის სანტუმროს ესტუმროთ, ნუ წახვალთ უსტუმროდ.

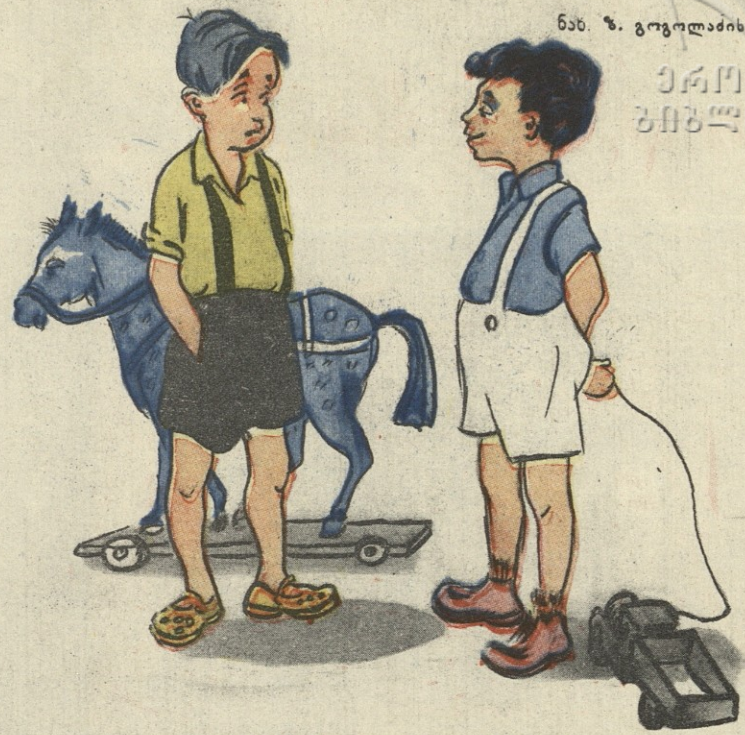
სახელის მოხვევა უფელ მოსახვეჭელს ჯობსო და მეც ვეთანხმები.

საქ. ჯანდაცვის სამინისტროს რესპუბლიკური სანეპიდსადგურის სანგანათლების სახლია ალიარებული იქნა, რომ ჯობს და რახან ჯობს, შეუდგენს სახელის მოხვეჭას და შექმნეს ერთი განაგრეებლად ორიგინალური ნაწარმოები. ავტორმა დაწერა: „მოსპეთ ბუზი. იგი ადამიანის მტერია“.

შემოთ სხენებული გრძელსახელიანი სახლის მუშაკებმა თქვეს ამას რედაქტირება ღონდა, იხე ვერ გამოვუშვებთო. მოიწვიეს რედაქტორი.

რედაქტორმა ახედ-დახედა ნაწარმოებს გამოცდილი თვალებით და თქვა: იქ შუაში წერტილია ი არა, მძიმე უნდა დავიხვასო და აითიქმის ერთნაირი შრიფტით დაიბეჭდა ბუზიც, ავტორიცა და რედაქტორიც, ოღონდ ბუზი უინიციალურად. ავტორი და რედაქტორი კი ინიციალებით—და სამივენი ერთად, კირფვის ქუჩაზე №1 გასტრონომი რომაა, იქ დაკიდეს.

აი ეს ნაწარმოებო.

— თუ კიდევ მაწყენინებ, მამასთან გიჩივლებ!
— წადი და მიჩივლე, მამაჩემს საჩივრები წლობით უწყვია.

სანეპიდსადგური

ქეიფი რომ გაოცდებო, გოჭი ღორად გატარდებო.

მელა საქათბეში ძიძვრებოდა და ფერმის გამკემ—რა დაგრჩენიაო.

თავმჯდომარეს სიდედრი მოუკვდა და საწოლის გამკემ—ვაი დედაო.

მკელს თოფს უძიხნებდნენ და ფერმის გამკემ სიცლითა კვდებოდაო.

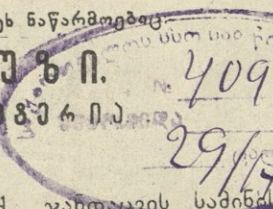
შეკრიბა გიამ

სასკოლო დეჟსიკონი

- ხიფათი — გაკვეთილზე შესვლა.
- პედსაბჰო — ცოდვების მოსწავნიელები ადგილი.
- მირსი — საწოლი.
- ტარსი — საბრძოლო იარაღი.
- უურნალი — ნიძნების „სოლნარკი“.
- ხუთოსანი — იშვიათი ჯიშის მცენარე. სასკოლო ფართობზე, სკოლის დამთავრებისას მოულოდნელად ამოდის. მედალს იხსამს.

თ. ფოფხაძე

მოსკეთბუზი. იგი ადამიანის მტერია. 1957 წ.

ავტორი ა. ს. კანდელაკი
რედაქტორი ლ. ა. საყვა-რელიძე
ჰოდა, ხომ სწორი თქვა რუსთაველმა: ჯობს სახელისა მოხვეჭა უფელსა მოსახვეჭელსაო. ხომ მოიხვეჭეს!

რედაქტორი—ელგუჯა მალრაძე. სარედაქციო კოლეგია: აკ. ბელიაშვილი, დ. გაბაშვილი, ს. კლდიაშვილი, გ. ჯაში. ს. ფაშალიშვილი, ო. კელიძე.

საქ. კვ. ცენტრალური კომიტეტის გამომცემლობა

თბილისი. სატირისა და იუმორის ჟურნალი „ნიანგი“. Тбилиси. Сатирико-юмористический журнал „Няни“. რედაქციის მისამართი: ლენინის ქ. № 69. ტელეფონები: რედაქტორის — 3-76-69, ხაერთო განყოფილების — 2-13-29.

გამომც. № 18. ხელმოწ. დასაბ. 3/IX-1958 წ. ქალ. ზომა 70x108 1/8. 0,5 წაბ. ფურც. 1,37. პოლიგრაფკომბინატი „კომუნსტი“, ლენინის ქ. 14. ზეგვ. № 912. უფ 06332. ტირ. 40.000.

უცხოური სამაგი

